

Sygn. akt III A Ua 5/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Staśkiewicz
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Pauter (spr.)
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wyrównanie emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 29 listopada 2011 r. sygn. akt IX U 1892/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił wnioskodawczyni E. P. prawa do przeliczenia emerytury i wyrównania jej wysokości.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że wyrównał wnioskodawczyni emeryturę z tytułu ponownego przeliczenia świadczenia za okres od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 30 czerwca 2011 r.

Sąd ten ustalił, że E. P. w dniu 15 listopada 2007 r. złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 26 listopada 2007 r. przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury poczynając od dnia 1 listopada 2007 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 1998 r. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 117,44%. Podstawa wymiaru została obliczona przez pomnożenie tego wskaźnika przez kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku, tj.

2.059,92 zł i wyniosła 2.419,17 zł. Jednocześnie wypłata emerytury została zawieszona z uwagi kontynuowanie przez wnioskodawczynię zatrudnienia.

W dniu 6 kwietnia 2009 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury wg najkorzystniejszego wariantu. Na przedłożonym przez pracownika ZUS druku zakresliła, zgodnie z jego instrukcją, jedynie punkt 2, dotyczący doliczenia składnika wynagrodzenia należnego za okres, z którego zarobki przyjęto do obliczenia podstawy wymiaru. Nie zakresliła żadnego z punktów dot. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Do wniosku dołączyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 31 marca 2009 r. potwierdzające uzyskane wynagrodzenie za lata 2007-2008. Organ rentowy po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 14 kwietnia 2009 r. przeliczył emeryturę, przyjmując do przeliczenia niższy niż dotychczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 110,29%, wyliczony z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, z uwzględnieniem zarobków uzyskanych po przyznaniu świadczenia. ZUS uwzględnił kwotę bazową w wysokości 2.578,26 zł, obowiązującą w dniu złożenia wniosku, tj. w kwietniu 2009 r. Równocześnie zawiesił wypłatę emerytury. Wysokość świadczenia ustalona w tej decyzji była wyższa od poprzednio ustalonego. W decyzji jest adnotacja o ustaleniu emerytury wg najkorzystniejszego wariantu.

W dniu 24 kwietnia 2009 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury od dnia 2009 r. Do wniosku dołączyła świadectwo pracy celem doliczenia dodatkowego zatrudnienia do dnia 31 marca 2009 r.

Organ rentowy decyzją z dnia 28 kwietnia 2009 r. ponownie ustalił wysokość emerytury i wznowił jej wypłatę od 1 kwietnia 2009 r. przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru wynagrodzenie z 20 lat, tj. od stycznia 1984 r. do grudnia 2008 r., wskaźnik wysokości wynoszący 110,29 % i kwotę bazową w kwocie 2.843,56 zł Emerytura była waloryzowana.

W dniu 11 lipca 2011 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o skorygowanie naliczenia jej emerytury, domagając się przyjęcia wskaźnika wysokości 117,44%, obliczonego na podstawie wynagrodzenia z lat 1989-1998.

Decyzją 18 sierpnia 2011 r. organ rentowy zmienił okres, z którego ustalił podstawę wymiaru świadczenia poczynając od 1 lipca 2011 r. Przyjęto ponownie do podstawy wymiaru, wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 1998 r., wskaźnik podstawy wymiaru wynoszący 117,44 % i kwotę bazową w wysokości 2.578,26 zł.

W decyzji zawarto informację o ustaleniu wysokości emerytury wg najkorzystniejszego wariantu.

Wnioskodawczyni w dniu 29 sierpnia 2011 r. odwołała się od decyzji w zakresie wyrównania emerytury, domagając się jej wyrównania od kwietnia 2009 r. z tytułu ponownego przeliczenia, z uwzględnieniem wskaźnika wysokości wynoszącego 117,44 zł.

Zaskarżoną decyzją z 23 sierpnia 2011 r. organ rentowy odmówił przeliczenia i wyrównania emerytury z tego tytułu od kwietnia 2009 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Organ rentowy dokonując przeliczenia świadczenia wnioskodawczyni na podstawie wniosku z dnia 6 kwietnia 2009 r. powinien wybrać najkorzystniejszy jego wariant. W szczególności twierdzenie, że decyzja z 14 kwietnia 2009 r. została wydana zgodnie z tym wnioskiem jest nieuzasadnione, ponieważ wnioskodawczyni nie zakresliła w tym wniosku jego części pierwszej, wskazującej na chęć przeliczenia podstawy wymiaru od nowych zarobków uzyskanych po przyznaniu emerytury. Fakt dołączenia zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 2007-2008 nie był jednoznaczny ze złożeniem takiego wniosku. Tym bardziej, że we wniosku jest informacja o przeliczeniu świadczenia jedynie w przypadku ustalenia wyższej emerytury, a organ rentowy jest zobowiązany do przeliczenia świadczenia wg najkorzystniejszego wariantu. Takie przeliczenie powinno być ustalone od daty złożenia przez wnioskodawczynię wniosku w kwietnia 2009 r. Wówczas ZUS powinien przyjąć do przeliczenia wskaźnik wynoszący 117,44%, a nie 110,29% i kwotę bazową 2578,26 zł. Wg takiego przeliczenia organ rentowy ustalił prawidłową wysokość emerytury dopiero w decyzji z 18 sierpnia 2011 r. w związku z kolejnym wnioskiem z 11 lipca 2011 r. Organ rentowy dokonał przeliczenia od dnia 1 lipca 2011 r. Zdaniem Sądu, z uwagi na błąd organu rentowego, wynikający z decyzji o przeliczenie z 14 kwietnia 2009 r.

wnioskodawczyni ma prawo do wyrównania emerytury i do takiego przeliczenia od dnia 1 kwietnia 2009 r., zgodnie z art. 133 ust. 1 i 3 cyt. ustawy.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył organ rentowy, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 133 ust. 1 pkt. 2 w zw. z art. 110 i art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez nakazanie organowi rentowemu wyrównanie emerytury wnioskodawczyni z tytułu ponownego przeliczenia świadczenia za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 10 czerwca 2011 r., po błędnym uznaniu, że świadczenie wnioskodawczyni zostało przez organ rentowy zaniżone w decyzji z 14 kwietnia 2009 r.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna.

Organ rentowy kwestionuje oparcie przez Sąd Okręgowy orzeczenia o art. 133 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W myśl powołanego przepisu w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

- 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu ;
- 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt. 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Organ rentowy decyzją z dnia 23 sierpnia 2011 r. odmówił przeliczenia przysługującego wnioskodawczyni świadczenia i jego wyrównania od 1 kwietnia 2009 r., tj. od początku miesiąca, w którym wnioskodawczyni złożyła wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia w związku z ustaniem zatrudnienia.

Trafnie uznał Sąd Okręgowy, iż stanowisko to nie jest słuszne.

Bezspornym jest, iż w dniu 6 kwietnia 2009 r. wnioskodawczyni złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przeliczenie podstawy przysługującego jej świadczenia według najkorzystniejszego wariantu.

Prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, iż świadczenie wnioskodawczyni podlegało przeliczeniu na podstawie art. 111 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości wyliczonego z lat 1989-1998 oraz nowej kwoty bazowej z daty złożenia wniosku. Wnioskodawczyni wprawdzie dołączyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 2007-2008, jednak to nie zwalniało organu rentowego od obowiązku przeliczenia świadczenia według najkorzystniejszego wariantu. Utrwalone jest orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż skoro ustawodawca dopuścił różne zasady ustalania wysokości świadczenia lub jego ponownego obliczenia, to jeśli ubezpieczony (we wniosku lub na wezwanie organu rentowego) nie dokona wyboru jednej z nich - co miało miejsce w niniejszej sprawie - to powinnością organu rentowego jest obliczenie należnej emerytury zarówno według art. 110 i art. 111 ustawy i przyznanie jej w wysokości wariantu korzystniejszego. Nie czyniąc tego dopuścił się błędu, uprawniającego wnioskodawczynię do wyrównania świadczenia o jakim mowa w art. 133 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze orzeczenie Sądu Okręgowego przyznające wnioskodawczyni prawo do wyrównania świadczenia za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 30 czerwca 2011 r. należy uznać za odpowiadające prawu.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.